

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3361 ff.)
 Lovforslaget fattes under Forhandling.

Tauber: Da dette Lovforslag i forrige Samling blev vedtaget af Folkethinget med et stort Flertal, tør jeg maasse antage, at Thinget vil stille sig paa lignende Maade til det Lovforslag, jeg her har tilladt mig at indbringe. Jeg tror, at der i denne Vinter er ligesaa megen Narfsag til saadanne midlertidige Foranstaltninger som i forrige Vinter, thi selv om Konjunkturerne maasse ere blevene noget bedre i denne Vinter, ere paa den anden Side Livsformødenhederne stegne ikke ganske lidt i Pris, og det maa derfor antages, at Vinteren for den trængende Klasse i Danmark vil medføre ikke mindre Nød end tidligere og ligesaa meget som ifjor. Jeg haaber derfor, at de, der stemte for det tidligere Lovforslag, ogsaa ville give nærværende Lovforslag deres Stemme. Der er et Moment, som bringer mig til at nære et noget bedre Haab om denne Sags Skæbne, end den fristebe i forrige Samling; jeg tør nemlig maasse haabe, at Regeringen vil stille sig noget anderledes til Sagen. Vi have jo set, at Regeringen ikke har betænkt sig paa at modtage et Lovforslag fra Folkethingets Side, som tilstod indtil 1 Mill. Kr. til Godseiere og Penge-mænd i Randers—Grenaa—Egnen, og naar Regeringen har vist en saadan Tilbøjelighed til at komme Trængende af en vis bestemt Klasse imøde, tør jeg maasse haabe, at Regeringen ogsaa vil finde sig foranlediget til at udstrække sin Imøde-kommen til de Trængende i hele Danmark, thi jeg tør vel ikke antage, at Regeringen anser de Personer, som denne Lov vil komme til at angaa, for mindre trængende end dem, som Regeringen imødekom ved det nævnte Lovforslag. — Angaa-ende Lovforslagets Indhold har jeg ikke Noget at bemærke, da det med de fornævnte Redaktions-ændringer er overensstemmende med Lovforslaget ifjor, og jeg tør maasse med disse saa Bemærk-ninger tillade mig at anbefale Sagen til Thingets og Regeringens Velvillie.

Indenrigsministeren (Steel): Det forekommer mig ikke, at der i Forholdene er nogen særlig Grund til for Detslættet at træffe ekstraor-dinære Foranstaltninger til Afhjælpning af en for-mødet Nød. Jeg har heller ikke hørt, at der fra de forskellige Egne i Landet er fremkommet Ud-talelser om, at en saadan Nød virkelig eksisterer. Den første Del af Vinteren har været ualmindelig mild, og det er først i de seneste Dage, at vi have faaet en jævnt stærk Frost, som dog ikke er af den Bestaafenhed, at den kunde foranledige til at træffe særlige Foranstaltninger til Afhjæl-pning af Nøden. Vel skal jeg indrømme, hvad det erede Medlem ogsaa antydede, at Priserne paa Livsformødenhederne ere stegne ikke saa ganske

lidt siden ifjor, men ved Siden deraf maa det erindres, at vi have haft en i det Hele taget rigelig Høst, og man hører jo allevegne fra Til-fjendbegivelser om den store Overflodighed paa Penge, der er tilstede. Jeg kan ikke tro Andet, end at disse Forhold maa være medvirkende til, at den arbejdende Befolkning ikke vil faa en god Arbejdsfortjeneste for Liden; i ethvert Fald maa man jo antage, at Kommunerne under disse gunstige Forhold ville være istand til selv paa sædvanlig tilfredsstillende Maade at kunne opfylde de Krav, som Fattigforsørgelsen stiller. De tid-ligere Love, som ere gaaede ud paa det Samme, ere ikke blevene benyttede i noget overordentligt Omfang, og den sidste Lov — saa vidt jeg husker Lov af 10de Marts 1879 — som stillede 500,000 Kr. til Regeringens Disposition til Ulaan til Kommunerne, i Lighed med, hvad § 5. i nærværende Lovforslag indeholder, blev kun benyttet i den Udstrækning, at der af enkelte Kommuner blev laant ialt tilsammen 13,450 Kr. Det ses altsaa, at den ikke har faaet nogen stor Anvendelse. Imidlertid er Lovforslaget, for-saa vidt det indskrænker sig til dette, for mit Vedkommende ikke aldeles uantageligt; jeg tror ikke, at der er Trang til det, og jeg tror ikke, at det vil stifte stor Nytte; men det indeholder ikke Noget, som Regeringen ikke, naar det var et almindeligt Onske, kunde gaa ind paa. Derimod maa jeg gjentage en Erklæring, som er udtalt af mig et Par Gange tidligere, nemlig, at jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa Lovforslagets § 6, der, om end kun som midlertidig Foranstaltning, etablere et helt nyt Princip, nemlig, det, at Stå-ten ved direkte Tilskud til Kommunerne skal komme dem til Hjælp ved deres Fattigforsørgelse. Et saa-dant Princip vil Regeringen ikke kunne gaa ind paa, og det saa meget mindre, som det til en vis Grad vilde komme til at bero paa Kommunerne, i hvilken Grad Staten kom til at overtage den almindelige Forsørgelsespligt i Kommunerne. Det ses jo let, at jo mere der uddeles som midlertidig Hjælp i Henhold til denne Lov, desto mere svin-der den almindelige Forpligtelse til Forsørgelse, og da den første Udgift i visse Forhold betales af Statskassen, den sidste helt af Kommunerne, behøves der vel ingen nærmere Paavising af, hvilken Fare en saadan Foranstaltning vil med-føre for Statskassen. Lovforslaget med denne Paragraf er altsaa uimodtageligt for Regeringen, ganske som jeg tidligere har havt Leilighed til at erklære om ligeartede tidligere Forslag.

Donnergaard: Dette Lovforslag er jo en gammel Bekendt, forsaavidt som det har været til Forhandling paa Rigsdagen før. Det har jo havt den ubølgige Skæbne aldrig at komme levende til Verden; men i saa Henseende har det altsaa kun det Skæbne med en hel Del andre Lovforslag, som det ogsaa har været Hensigten